

SOĞUKALGINLIĞI

Juergen B., Montreal, Canada

9 Ocak 2012

“... gözlerimi açtığınız için teşekkür ederim”

2011 sonbaharında karımla ben İtalya’da müthiş bir tatil yaptık. Amalfi sahiline yaptığımız yolculuğun hemen ikinci gününde pireli iki melez köpek, Billy (iri yarı fakat Dalmaçyalıyla belki Alman çoban köpeği arası yaşlı bir köpek) ve Silly (küçük, ne olduğu belli olmayan, neşeli, nasıl ürettiği belirsiz genç bir dişi köpek) davetsizce peşimize takıldılar. Onlara verdiklerimiz için gözle görünür bir şekilde minnettardılar.

Tatil cennetimizdeki üçüncü gece yarısı ansızın sol omzumdaki delice bir kaşıntıyı tırmalarcasına uyandım. Kısa bir incelemeden sonra bunun Kanada’da alışık olduğum sivrisinek ısırıklarından olmadığı ve hemen fark ettiğim şekilde büyük ve henüz oluşmuş bir pire ısırtığı olduğu anlaşıldı!

İlk tepkim sessizce bir “inanılmaz!”dı. Tam uyanık olmasam da bir anda yatağımızda pire bulunmasının eşimde yaratacağı tatsız travmayı fark ettim. Kuşkusuz çıldırıp yatağı soyar, odayı dezenfekte eder, İtalyan Sağlık departmanını harekete geçirirdi – her şey mümkün görünüyordu. Rahatsız olmaksızın uykuya dönmemin hiçbir yolu yoktu. Dolayısıyla uzun bir süre yatağımda dönüp durdum ve bir şey demedim – en ufak bir sıkıntılı ses bile çıkarmadım. Fakat pire taşıyan bu köpeklerin hayatımı perişan etmesinler diye benden uzak kalması için daha fazla dikkatli olmadığım için mutsuzdum.

Ertesi sabah pire ısırtığı çok barizdi fakat kimseye bir şey demeden üzerini kapadım ve pire torbası köpeklerle de içli dışlı olmakta daha fazla ısrar etmedim. Ayrıca o sabah tıkanmış olduğumu, acıyan boğazımı ve klasik bir soğuk algınlığının bütün belirtilerini de fark ettim. Nereden geldi şimdi bu? Yine de böylesi ani bir “koku çatışmasının” kısa bir soğuk algınlığına sebep olabileceğini bilerek, bıraktım. Bunu yaşamaya ve bunun uzun süredir beklediğimiz ve hak edilmiş güzelim tatilimizi etkilemesine izin vermedim.

“Soğuk algınlığım” belki de üç gün sürdü. Çoğu zaman birbirimize çok yakın olmamıza rağmen karım benim “soğuk algınlığıma” yakalanmadı. O uğursuz gecede yalnızca bir tek pirenin beni ısırmış olması sebebiyle de bu konu mesele olmaktan çıktı. Sonuçta bu durumu ben iki ay sonra Kanada’ya döndüğümüzde karıma anlattım ve bir güzel güldük. Hem fikir olduğumuz şey hala çok şahane bir tatil geçirdiğimizdi!

İyileşme fazında şişmiş burun mukozası gibi tahmin edilebilir sonuçlarıyla sadece kısa fakat elden ayaktan düşüren bir “koku çatışması” yaşadığımı fark etmeseydim, muhtemelen tipik bir tüketici gibi davranıp akan burnum için bana dayatılacak olan ilacı bir eczaneden alacaktım ve belki de geçirdiğim bu kısa “soğuk algınlığımın” çok daha kötü sonuçları olacaktı.

Caroline, gözlerimi açtığın için çok teşekkür ederim!

Juergen B., Montreal

GNM Açıklaması: Soğuk algınlığı, gerçek anlamda ya da mecazi anlamda da, yani “bu durum kötü kokuyor!” veya “yetti artık!” şeklinde bir “koku çatışmasıyla” bağlantılıdır. Çatışma aktif fazı sırasında burun mukozası ülserasyon yoluyla genişler ve genellikle dikkati çekmez. Ancak iyileşme fazında nazal doku onarılırken, burun mukozası şişer ve tamir sürecinin atıklarının bertaraf edilmesi için burun akıntısı ile hapşırma söz konusudur.

Çeviren: Nermin Uyar

Kaynak: www.LearningGNM.com